

Publicerad 2009-10-19 20:01 av nathan

Det är ett underbart rum

Jag lever i ett rum dit bara bastoner når.

Det är ett instängt rum som luktar tårar och koagulerat blod.

Det är inte så vackert här,

väggarna har sprickor och färgen är ful.

Men meningen med rummet är underbar.

För kärleken kan nå mig i detta rum.

Kärleken kommer krypandes ner för väggarna,

och omsluter mig i ett varmt mörker.

Jag ligger under flera täcken och bara andas.

Det smakar alltid salt här.

Det är få ljus som lyser här.

Jag ser dem knappt.

Jag ser lågorna dansa i sprickorna om nätterna,

(ty det är alltid natt här)

när jag väntar som innerligast på att han ska komma till mig.

Jag väntar på att han ska komma och kyssa mitt hår.

Sen när han kommer omsluter mörkret oss.

Vi sitter i veckor och andas, vi ser lågorna på väggarna

och känner dem slicka våra kroppar.

Aldrig har jag varit så trygg.

Aldrig har jag älskat så intensivt.

(Men när han går,

då tror jag ej längre på en barmhärtig gud.

Min kropp sätts i lågor, ljusen kommer närmare

och omsluter mig i ett hett brinnande helvete.

När han går,

är det bara andetagen som räddar mig.

Det är inte längre varmt, det är hett.

Och sprickorna i väggen öppnar sig som för att sluka mig.

Färgen smälter och blir ett hav.

Jag sitter i mitten under flera täcken.

Och jag andas.)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren nathan med Poeter.se id #28245 innehar upphovsrätten